

[Burgdorf.]

medlemmer her i salen, selv om jeg gerne ville det. Jeg ønsker alligevel at kommentere dette lovforslag og det skridt, vi tager nu, netop fordi det er et skridt. Det kan godt være, mit synspunkt går lidt på tværs af, hvordan man ellers har set på dette lovforslag. Jeg ser nemlig sådan på det — jeg tror, det var hr. Per Dich, der nævnte det og ikke kunne forstå, at folk så sådan på det, men jeg gør det altså — at vi glider stadig skridt for skridt længere ned, eller længere ud, om man vil, og dette her er efter min opfattelse et stort skridt.

De, der husker det, ved, at de gamle kulturationer gik til grunde i umoralitet og vellevned. Det var ikke tryk udefra og fjender udefra, nej, det var råddenskab indefra. Jeg er bange for, at det er noget i den retning, der er ved at ske i det danske folk. Jeg siger et skridt, for hvad bliver det næste? Der er vel ingen, der tror, at vi bliver stående her. Tror man, at grænsen ved de 12 svangerskabsuger kan holde fremover? Jeg er bange for, at den ikke kan.

Dette lovforslag går efter min opfattelse direkte imod kristen etik og imod Bibelens klare ord og Guds direkte bud, og derfor er det efter min opfattelse et fejlgreb. Tag det af bordet, hr. justitsminister, det er i elleve time, men det kan nås.

Gør det da intet indtryk med al den modstand, som man har hørt fra befolkningen ude omkring, og de mange tusinde underskrifter? Gør det intet indtryk, at mange læger, gynækologer og sygeplejersker ikke ønsker at være med til at gennemføre det, som man ønsker, og protesterer imod lovforslaget? Må jeg spørge: hvad vil man gøre, hvis disse mennesker i stort tal nægter at foretage disse uhyggelige indgreb? Man siger, at de kan fritages af religiøse og etiske grunde. Hvem skal vurdere, om det er sådanne grunde, der foreligger?

Endelig synes jeg, at det er fuldkommen tåbeligt at gennemføre en sådan lov, netop i en tid, hvor der er mangel på hospitalspladser for virkelig syge. Her vil man yderligere øge presset på sengepladserne fra de abortsøgende. Det koster dyrt af hospitalsplads og af lægelig arbejdskraft og af værdifuldt menneskemateriale, og det er igen skatteyderne, som skal betale.

Det blev sagt ved behandlingen af det lov-

forslag, som blev gennemført her for et par år siden: lad os økonomisk hjælpe de kvinder, som er kommet i vanskeligheder, til at gennemføre deres svangerskab, for så er der adoptivforældre nok, der ønsker et sådant barn. Dette synspunkt vil jeg gerne støtte. Det er sundere for alle parter, og det er billigere for samfundet.

Jeg ønsker også at slå fast, at jeg mener, at dette lovforslag — hvis det bliver vedtaget her, hvad det vel nok gør — bør sendes ud til folkeafstemning for at konstatere, hvordan den danske befolkning ser på dette lovforslag.

Ruth Olsen: Når jeg som den ene af SF's repræsentanter i retsudvalget i spørgsmålet om tvungen rådgivning har indtaget et andet standpunkt end vor ordfører, skyldes det ikke blot det indtryk, som de eksperter, der hidtil har haft med disse ting at gøre i praksis, gjorde på udvalget. Jeg var også før kommet til den opfattelse, at en påtvunget rådgivning i de fleste tilfælde af den enkelte kvinde vil blive oplevet som en uønsket befamling af private forhold. De sociale tilbud, vi måtte have at tilbyde — og det er jo ikke stort i øjeblikket — kan der gives oplysning om på ganske neutral vis, nemlig skriftligt i en kort og letfattelig pjece. Ved enhver såkaldt social begivenhed kan der selvfølgelig være individuelle behov for social vejledning. Tilbud om sådan vejledning gives forhåbentlig alle borgere i dette land, der har behov herfor, og med den nye bistandslov skulle det gerne blive en endnu større selvfølgelighed. Social vejledning skal vi tilbyde, men autoriserede råd i øvrigt kan og bør vi ikke give. Vi skal ikke hverken direkte eller indirekte give den uønsket gravide en falsk fornemmelse af, at der er en offentlig myndighed, der tager beslutningen og ansvaret for hende i spørgsmålet om abort eller ikke abort.

Skulle dette lovforslag mod forventning komme til folkeafstemning, må modstanderne af fri abort lige huske, at et nej til dette lovforslag er et ja til de nuværende forhold, hvor samfundet, statsmagtens repræsentanter, tager den afgørende beslutning og dermed også ansvaret for de svangerskabsafbrydelser, der foretages, og det er immervæk over 90 pct. af ansøgningerne. Kvinderne er faktisk umyndiggjort på dette